

skellige Lejligheder ere blevne roste i meget høje Toner for den Pligtopfyldelse og Agtpaagivenhed, hvormed de have udført deres Gerning, og det vil vist ikke blive anderledes, selv om de komme paa fast Løn. Dertil kommer, som jeg nævnedes før, at Spørgsmaalet om Statsansættelse ville vi sikkert ikke komme udenom. Vi kunne maaske lappe lidt paa Tilstanden en Gang endnu — jeg vilde finde det forkert at gøre det —, thi det er jo ikke andet, der sker ved det foreliggende Lovforslag, end at Staten tjener 12,000 Kr. om Aaret. Det er altsaa en lille Lap, vi sætte paa til Fordel for Statskassen. Men Spørgsmaalet om Statsansættelse vil komme igen, og jeg mener, at her var en passende Lejlighed, da vi nu dog skulle have hele dette Spørgsmaal op, til at forsøge, om vi ikke kunde komme til en endelig Ordning for de større Lodserier, de Farvandslodserier; jeg har nævnt. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister ikke vil stille sig helt uvillig til at optage en Forhandling derom, saa meget mere, som jeg ved, at man i vort Naboland, Sverige, er stærkt inde paa denne Tanke om statsansatte Lodser, og at der vistnok allerede paa den først sammmentrædede Rigsdag vil blive forelagt et Regeringsforslag derom. Det har jeg underhaanden faaet Oplysning om, og det vil sikkert ogsaa vise sig rigtigt. Derfor mener jeg, at vi meget vel kunne tage den samme Tanke op.

Lad os nu ogsaa sige, at man ikke vilde gaa ind paa at lade Lodserne leve alene paa fast Løn, lad os tænke os, at man paa en eller anden Maade søgte at gøre dem noget interesserede i saa meget Arbejde som muligt, jeg kunde da tænke mig, at det kunde ske paa den Maade, at man, i Stedet for at lade hele den Indtægt, der indkommer, gaa ind i Statskassen til Lønning for Lodserne, tilbageholdt en Del, visse Procenter, der saa kunde fordeles til det enkelte Lodseris Personale som en Art Tantième. Som jeg forleden Dag havde Lejlighed til at sige ved Behandlingen af en lignende Sag, holder jeg ikke meget af Tantièmen, men vi have den jo ved de danske Statsbaner for visse Klasser af Tjenestemænd, og forgangen Dag blev det foreslaaet, at vi skulde have noget lignende for Tjenestemænd ved den grønlandske Handel, og hvorfor saa ikke komme ind paa det her? Saa kunde en Del af de Betæneligheder, som næres af den højtærede Minister, og sikkert ogsaa af adskillige andre, maaske forsvinde, saa fik man netop gjort Lodserne

interesserede i, at der tjenes saa meget som muligt, thi jo mere Tantième fik de. Som sagt, hele Forholdet tiltaler mig ikke, men jeg kunde tænke mig, at man kom den Vej ud. Selvfølgelig skulde under en saadan Ordning samtlige Lodseriers øvrige Indtægter, deres Jollekasseseffond og øvrige Fonds, Materiel o. s. v. overgaa til Staten, som saa til Gengæld udredede de faste Lønninger. Jeg har den Opfattelse, at en saadan Ordning ikke vilde blive dyrere for Statskassen end den, vi have nu, men den vil i hvert Fald blive mere betryggende for Lodserne, skabe Tilfredshed blandt dem og, det føler jeg mig overbevist om, ogsaa skabe Regering og Rigsdag mindre Bryderi, end Forholdet hidtil har været.

Det forekommer mig i øvrigt, at jeg en Gang for et Par Aar siden har hørt, at en for nogle Aar siden om Lodsvæsenet nedsat Kommission i sin Betænkning enstemmig har indstillet at give Lodserne Statsansættelse, og der er vistnok ogsaa fra samme Kommission til Ministeriet indsendt bestemte Regler for, hvorledes hele Forholdet skulde ordnes. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om det ikke forholder sig rigtigt, om der ikke er kommet en saadan Betænkning. Hvis det er Tilfældet, synes jeg, at Sagen meget hurtigt maatte kunne komme til at foreligge for Rigsdagen, og jeg vilde meget ønske, at vi kunne komme ind paa en saadan Ordning.

Hvis denne min Tanke om at statsansætte Lodserne ved Farvandslodserierne imidlertid skulde møde absolut Modstand og vise sig uigennemførlig, vil jeg henstille, om det ikke skulde være muligt under en eller anden Form at faa samlet de tre Sundlodserier under een Hat under en fælles Ledelse, hvis jeg maa sige saadan. Jeg tror, at meget Kævl, megen Jalousi og megen Unighed derved vilde undgaaes til Gavn baade for Lodserierne og de Rederier, som benytte Lods. Hvis man kom ind paa denne Ordning — eller paa Ordningen med statsansatte Lodser —, tror jeg, at man vilde kunne spare Personale. Hvis disse Lodserier bleve samlede under een Hat, føler jeg mig overbevist om, at man vilde kunne spare noget Personale. Hvorledes det skulde lade sig gøre, kan jeg ikke sige, men jeg føler mig overbevist om, at hvis der fra alle Sider er lidt god Villie, maa det kunne lade sig gøre at finde en Form derfor, og jeg vil indtrængende anmode det Udvalg, der sikkert bliver nedsat om Sagen, at tage dette Spørgsmaal op, for saa vidt Statsansættelse ikke kan naas; og jeg vil da haabe, at den